

SCENEHUSET

UKE 03 – 2019

Av Sindre Jacobsen

Sindre Jacobsen (f. 1965) er informasjonsansvarlig i Danseinformasjonen der han blant annet har ansvar for administrasjon og utleie av Scenehuset på Majorstuen. Han studerte kulturarbeid ved Høgskolen i Telemark og har jobbet i Oslo musikkråd, Bandkontoret og Oslo Rock Festival før han ble ansatt i Danseinformasjonen i 1997. I 1970–1971 gikk på Svaes danseskole og har siden kun danset litt på byen på 1980- og 90-tallet. Nå har han sagt ja til å være med i et danseprosjekt med Marie Bergby Handeland.

Marie Bergby Handeland (f. 1986) jobber som skapende og utøvende dansekunstner med base i Oslo. Hun er utdannet ved Den Islandske Kunsthøgskole (BA Samtidsdans 2008–2011), Kunstakademiet i Trondheim (2010) og Forfatterstudiet i Bø (2014–2015). Arbeidene hennes drives frem av nysgjerrighet for hva som skjer når folk fra ulike sosiale og kulturelle kontekster får innta scenerommet, og hvilke muligheter dette gir til å aktivere allmennheten i arbeidene sine. Hun jobber ofte med ikke-profesjonelle utøvere, slik som i **Forfatterbevegelsen** (2018) og **De Grønne** (2015). Marie definerer sitt arbeid som et langsiktig kroppspress.
www.mariebergbyhandeland.com

I 1982 etablerte International Dance Committee – ITI, Unesco, den internasjonale Dansens Dag 29. april som en markering av all dans. Danseinformasjonen er nasjonal koordinator i Norge og har t-skjorter i åtte farger. Les intervju med årets Dansens Dager-ambassadør, Martin Slaatto, på side 24.

Danseinformasjonens dansekalendar på danseinfo.no er den eneste samlede oversikt over danseforestillinger i Norge og norske forestillinger på turné i utlandet.

Ingunn Rimestad har vært aktiv dansekunstner og pedagog i over 40 år. Hun er et forbilde for mange av dagens dansekunstnere og mottok vel fortjent Danseinformasjonens ærespris i 2016. Hun jobber som høgskolelektor på Kunsthøgskolen i Oslo, avdeling Dans.

Jeg står opp rundt halv syv hver morgen, tar trikken fra Birkelunden til Torshov og bussen fra Torshov til Majorstuen. Er på Scenehuset rundt halv åtte. Låser meg inn på kjøkkenet, slår på lyset, tar av meg yttertøyet og mer av tøyet, skifter til treningsbukse og Dansens Dager-T-skjorte – blå på mandag, gul på tirsdag, grønn, oransje, brun. Tar på meg de hvite joggeskoene med blå striper. Har brukt dem hver gang. Har bestemt meg for å bruke dem hver gang. Klærne kan godt være forskjellige, men skoene skal alltid være de samme. Jeg har ikke snakket med Marie om det, det er bare noe jeg har bestemt for meg selv. Jeg slår på mac'en, går bort til kjøkkenbenken og koker vann, lager te, setter meg og jobber Danseinfo-jobb til klokken ti. Svarer på e-poster. Leier ut Scenehuset mens jeg sitter på Scenehuset. Legger ut forestillinger i *Dansekalendaren* på danseinfo.no. Legger ut en forestilling som skal spilles her om to uker. Trikken kjører forbi. Biler kjører forbi. Majorstuen våkner mens jeg sitter på kjøkkenet og jobber før Marie kommer. Lyden av musikk som antakelig er fra solstudioet i andre etasje dunker lett under gulvet, en svak during fra et eller annet sted i huset eller nabogården starter ca. klokken ni og holder på hele dagen.

Marie kommer klokken ti. Har med røkelaks, brød og en kremost. Kaffe. Jeg har kjøpt frukt, smør og ost. Maten går inn i kjøleskapet, kaffen settes på, og så begynner vi å snakke. Og vi snakker og snakker. Jeg lurer på om vi skal begynne å danse, men jeg sier ikke noe. Tenker at hun skal bestemme. Det er hun som er koreografen.

Jeg snakker med Marie om det Ingunn sa. Jeg møtte Ingunn Rimestad på vei hjem fra jobb på fredag og fortalte henne at jeg hadde sagt ja til å være med i et danseprosjekt med Marie. At vi har fått penger til forprosjekt, og at vi skal se om det finnes dans i en kropp som aldri har danset, men som kanskje er den kroppen som har sett mest dansekunst i Norge de siste tjueto årene. Ingunn ble henrykt og sa: Det blir så bra! Du beveger deg jo hele tiden. Alt er bevegelse. Og så beveget hun seg litt.

Jeg sier til Marie at jeg ikke er enig i det. Ok, alt er bevegelse, men all bevegelse er ikke dans. Hvorfor skal dansere ta eierskap i all bevegelse? Jeg skjønner at man kan iscenesette all type bevegelse, men det er langt fra min gange frem og tilbake til trikken, bussen, jobben og til dans. Det er kjempevanskelig å danse. Det er også ekstremt vanskelig å ta det helt på alvor når jeg gjør det. Marie forstår hva jeg mener, men er ikke helt enig med meg.

Vi går ut i salen og danser. Det er så seigt. Vi hører på hver vår låt i høretelefoner og danser fritt. Kroppen min har så lite dans i seg. Det føles som jeg har tre 'disco-moves' og det er alt, og jeg føler meg så teit og må presse frem andre bevegelser og forsøke å gjøre dette til dans.

Sangen jeg hører på varer i åtte og et halvt minutt. Avtalen er at vi skal høre på hver vår sang på 'repeat' fem ganger i strekk. Danse fritt. Bruke rommet. Bakveggen blir dansepartneren min. Jeg lener meg inntil veggen, danser ryggen min, hele baksiden av kroppen min, inn i veggen. Prøver å bli veggen, men det går ikke. Låten jeg hører på er *Never saw it coming (Crooked Man dub)* med Amy Douglas. Den hørte jeg inne i en butikk i Margate i England i julen og tenkte at den ville være perfekt å danse til. Dette prosjektet er med meg hele tiden. Det føles som om alt på en måte kan knyttes og brukes til å bli dans, og særlig gjelder det musikk. Så da jeg hørte sangen, inne i butikken i Margate, søkte jeg den frem med Soundhound og lagret den i spillelisten Marie og jeg har opprettet på Spotify. Det er noe med bassen, når den begynner ca. to minutter uti. Jeg så for meg at det ville være helt magisk å høre den på anlegget på Scenehuset, på full guffe, at det ville gi meg egenskaper i dans som jeg ikke ante fantes i meg. Men det blir ikke sånn. Kanskje er det fordi vi ikke spiller låten på full guffe på anlegget, men at den bare er i min 'handsfree' og i inne i hodet mitt. Jeg gnir meg mot bakveggen og gjør meg flat, tenker at veggen egentlig er gulvet og jeg ruller meg rundt, og plutselig står jeg klistret med nesetippen på veggen. Blikket mitt sløres ut, men likevel ser jeg noe. Et eller annet, en skygge. Hva er det? Jeg løsner meg selv fra veggen og stiller meg litt på avstand. Det er en tape-bit. Det jeg ser er en tape-bit. Hvorfor er det en tape-bit på veggen? Hvem har satt den der? Hvorfor har de ikke fjernet den? Jeg løfter armen, hånden min beveger seg mot tape-biten.

Jeg sliter med å finne ut hvem jeg er når jeg er på Scenehuset og danser. Det er vanskelig å fri meg fra Sindre fra Danseinformasjonen, som til vanlig administrerer utleie og drift av Scenehuset, til å være en som bare danser her. Nå har jeg leid Scenehuset av meg selv i en uke og avspasert fra jobben for å danse. Men så står jeg og danser mot bakveggen, og så ser jeg tape-biten på veggen og må tvinge meg selv til å ikke ta den bort. Jeg trekker til meg hånden på en vakker måte. For jeg er en som danser her. Det er en pappkopp bak radiatoren, tomflasker på hattehyllen og på miksebordet. Noen har satt to teite grønnsaksplakater langs veggen ved trappen, men jeg er bare en som danser her.

Før

Vi har vært her to ganger før og danset. Første gangen gjorde vi en øvelse der vi satt på hver vår stol og bare beveget overkroppen. Med lukkede øyne. Det var så stille. Samtidig var det lyden av Scenehuset som jeg elsker og som jeg kjenner så godt.

Det er trikken og bilene utenfor. Det er surklingen i radiatorene. Knakingen i et hundreogtyveårgammelt hus som lever. Små knekk, pip, tikk, takk – lyder som ikke har noen direkte avsender, men som bare er der. Det er lyder som blir som en bonus når jeg ser forestillinger her. Lyder som sniker seg inn i stille mellomrom. Lyder som for eksempel legger seg rundt, og blander seg med, [Cecilie Lindeman Steen](#) og [Vebjørn Sundby](#) når de gjør hver sin versjon av [Janne-Camilla Lysters](#) *Skjønnhet I-III* i tilsynelatende stillhet. Jeg kjenner disse lydene så godt.

Cecilie L. Steen har danset over 30 år og må aldri til å slutte å danse. Hun fikk Danseinformasjonens ærespris i 2017. [Vebjørn Sundby](#) kan du lese intervju med på side 68. Jeg stjal 'moves' fra ham til filmen (se s. 57). [Janne-Camilla Lyster](#) er dansekunstner, forfatter og stipendiat på Kunsthøgskolen i Oslo. Hun skriver også koreografiske partiturer som tolkes av dansere. Hennes partitur *Skjønnhet I-III* ble tolket av Cecilie og Vebjørn på Scenehuset i 2017.

Film: [youtube.com/watch?v=s07Rdb0iwsQ](https://www.youtube.com/watch?v=s07Rdb0iwsQ)
Tale Hendnes er kommunikasjonsrådgiver på Dansens Hus og i tillegg skikkelig god på dansefoto - både film og bilder. Dansens Hus er Norges nasjonale scene for dans. dansenshus.com

Marie og jeg startet på Scenehuset i november, men det er verdt å merke seg at *Det var november* også er tittelen på en forestilling av zero visibility corp. / Ina Christel Johannessen fra 2008. Ina var en av dem som etablerte Scenehuset AS i 1990 (se side 67) og hun er kanskje den som har jobbet der mest av alle.

Men da jeg satt der med lukkede øyne og for første gang forsøkte å lage dansekunst med overkroppen, så oppdaget jeg nye lyder. Eller var det de samme lydene og jeg som var ny, ny i rommet. Lydene ble en del av det jeg gjorde i stedet for en del av det jeg så på at andre gjorde. Det gikk opp for meg at jeg har sett helt feil på hele dette prosjektet.

Marie kontaktet meg i mai i fjor og spurte: 'Kunne du tenke deg å jobbe fram en solo sammen med meg?'. Hun hadde sett en film på You Tube som Tale Hendnes på Dansens Hus og jeg laget til Danseinformasjons tju-årsjubileum i tjuefjorten. Det var ment som en morsom liten greie, fordi en av mine hovedoppgaver på jobben er ansvar for Scenehuset som utleielokale og alternativ scene. Vi laget en kortfilm som påsto at jeg faktisk bodde på Scenehuset, at jeg drømte om å være danser, at jeg stjal 'moves' fra dem som leide seg inn og danset der. Marie så filmen og fikk lyst til å lage solo med meg som ikke er danser, men som har jobbet veldig lenge med dans og som har sett ekstremt mye dans. Helt siden hun kontaktet meg første gangen og vi snakket sammen, og jeg sa ja, og vi søkte forprosjekt, og til vi kom oss inn på Scenehuset sammen – det var november – så har jeg fantasert om dette prosjektet, men i feil perspektiv.

Da jeg satt på stolen i rommet, med lukkede øyne og hørte alle lydene på nytt, så laget jeg plutselig en bevegelse som var noe mer enn bare å bevege høyre arm. Det var som om armen hadde en egen vilje og den beveget seg opp, til siden og ut til fingerspissen på langfingeren. Jeg tenkte at dette var dans. Akkurat denne bevegelsen var dans og jeg kunne se den – bevegelsen – selv om jeg hadde lukkede øyne. Jeg så armen min danse, overarmen, albuen, hånden, fingrene. Det var da det gikk opp for meg at jeg hadde hatt feil fokus. I flere måneder hadde jeg fantasert fram og sett for meg hvordan en forestilling med meg kunne se ut. Jeg hadde sett meg selv som utøver og det var *det* som var helt feil.

Sindre: Men jeg kom på en ting nå. Og det er jo det at jeg har jo lyst til at vi skal lage noe som er fint.

Marie: Ja.

Sindre: Men jeg ser på det som publikum. Jeg har gått og tenkt på det jeg skal lage, som er fint, er det jeg som gjør. Jeg har ikke tenkt på at jeg ikke skal se på det selv.

Vi ler

Sindre: Ikke sant, så jeg tenker jo når jeg ser noe fint, og får en sånn følelse av å se noe fint, så sitter jo jeg og ser på det. Og nå skal jeg ikke se på det. Jeg skal gjøre det.

Marie: Det er du som skal bli sett. På.

Sindre: Så jeg har jo ikke det blikket.

Marie: Nei. Du trenger egentlig å frigjøre deg litt fra det blikket.

Sindre: Ja...

Marie: For nå handler det ikke om det, nå...

Sindre: ... det var litt følsomt, faktisk, ja, nei, men...

Marie: ...ja...

Sindre: ...det var rart.

Vi tar opp alt vi gjør. Vi filmer og bruker lyd-mygger som vi kobler til telefonene våre og vi bruker en Zoom; en lydopptaker. Marie har lyst til å ta en dokumentarfilmtdanning og vi har fått råd fra min gode venn Hanne som er dokumentarfilmskaper.

Gul T-skjorte

Før Marie kommer på tirsdagen, går jeg bort på Clas i Bogstadveien og kjøper en kortleser for å overføre lyd- og filmfilene til harddiskene våre. Vi har to identiske harddisker for sikkerhets skyld. Jeg ser litt på filmopptakene fra i går og tenker: Er dette en desperat handling av en middelaldrende mann? Er dette 50-årskrise? Tidlig 60-årskrise? Jeg ser den stive kroppen min liksom danse, gjøre bevegelser. Hører den brekete stemmen min prøve å si hva jeg føler og tenker til Marie. Ser med en bølge av flauhet meg selv prøve noe jeg ikke kan, dog med øyeblikk av inderlighet. Jeg kan bli rørt av å se mennesker gjøre ting de ikke kan, men det kan jeg ikke si at jeg blir av meg selv. Og kneet mitt blir ikke akkurat bedre av dette. Men kanskje hoften.

Foto: Tone Kittelsen

Jeg jobber med Danseinfo-ting, men blir distraheret av rommet jeg sitter i. Kjøkkenet. Jeg har båret opp og skrudd sammen skapet, og bokhyllen med boller, kanner, vannflasker, telysholdere, rot, gjenglemt og søppel. Jeg har montert oppvaskmaskinen sammen med en rørlegger, fått laget plattingen under komfyren, kjøpt nesten alle kopper, tallerkener og bestikk. Søppelkassene. Bordet er mitt eget, gamle. Det er et over tre meter langt trebord som kan klappes sammen. Stolene er de ti vi beholdt av de rundt nitti gamle kjempetunge stolene som var her før. Nå har vi klappstoler i salen, og barkraker i to høyder. Jeg har kjøpt dem. Vi har nesten femti puter til å sitte på, på gulvet, som vi har fått av Steffi Lund og Elisabeth Kjeldahl Nilsson.

Steffi Lund er Norges solodanser deluxe med en rekke forestillinger på Scenehuset bak seg. Elisabeth Kjeldahl Nilsson er lysdesigner og scenograf som bidrar og har bidratt i en rekke danseforestillinger med visuelle karameller. Putene er fra forestillingen *Alfabet* som hadde prøver på Scenehuset og premiere på Rom for Dans 2018.

Marie elsker kjøkkenet på Scenehuset. For meg er det veldig slitent, by-skittent og trenger et malingsstrøk. Og så er det litt rart at vinduene er plassert så høyt opp på veggen at det ikke går an å sitte ved bordet og se ut

på gaten. Jeg går bort og titter ut, men ser ikke så godt og stiller meg heller på en stol. Da ser jeg mye bedre ut, men jeg ser også mye bedre inn. Jeg ser at det er veldig støvete på toppen av hyllen og skapene.

Kontakter Tone på Facebook:

Hallo! Har du tenkt deg opp på Scenehuset med det første? Ser du ikke har kjøpt noe mer dopapir. Jeg kan ev gjøre det.

Hei! Ja jeg tenkte i dag etter 17. Så det var ledig.

nice

I går måtte jeg fokusere på arbeidet og ikke blande oppgaver.

Siden jeg hadde leid og må bruke tida best mulig 😞

Kan dere gj beskjed om dere går tidligere?

Will do!

Kanskje du kan kjøpe noen gaffler. Hvis de f eks har det på Clas. Ser det bare er to her.

Jepp

Og så kan du velge selv om du vil se på toppen av hyller og skap på kjøkkenet...😄😄😄

Ja så der i går 😞

Var vanskelig å ikke begynne å vaske. Men separere jobber er bra. Haha

Tone Kittelsen er dansekunstner, vaktmester på Scenehuset, covergirl på dette magasinet og en av fem gründere bak dansefestivalen Ravnedans i Kristiansand. Hun danser gjerne solo eller sammen med Tori Wrånes og er god til alt.

Da Marie kommer er jeg fortsatt i Tone-modus og sier at jeg er så glad for at nettopp Tone Kittelsen er min vaktmester. Hun gjør jobben med så mye kjærlighet til både lokalet og dem som bruker det. Hun vasker, kjøper inn dopapir, såpe, oppvasktabletter, kluter, håndklær og nå også gaffler. Før gjorde jeg dette også. Nå slipper jeg.

I dag starter vi på samme måte som i går, men jeg bytter låt. *Lost Without You* med HiFi Sean med Paris Grey. Vil ha noe mer disco. Det er fortsatt seigt, men det glir bedre. Når jeg ser på Marie, ser det så lett ut. Alt bare kommer ut av, og med, kroppen og blir til dans. Hun er helt uredd, virker det som. Selv føler jeg meg begrenset.

De fine Solveig Styve Holte, Marte Reithaug Sterud, Pernille Holden og Ann-Christin Berg Kongsness er dansekunstnere og skribenter som jobber kollektivt, duo, solo og i diverse konstellasjoner i dansefeltet. Les f.eks. Martes artikkel på side 4. *Lightness – Fleire* hadde prøver på Scenehuset og premiere på Dansens Hus i 2017. Tale Hendnes laget en musikkvideo til forestillingen: dansenshus.com/artikler/musikkvideo-ensom-jazzklubb

Jeg forflytter meg, danser litt i trappen opp til galleriet. Bruker rommet bedre. Oppe på galleriet ser jeg på orgelet. Jeg danser foran orgelet. Tenker på før, da det var to rom bygget helt inntil orgelet og hvor fint det ble etter at jeg og kameraten min, Trygve, rev dem. Det ble så åpent og lyst her oppe. Jeg danser i trappen igjen. Blir stående på nest øverste trinn med ryggen mot salen. Setter høyre fot til siden, så sammen, venstre fot til siden, så sammen. Til siden, sammen, siden, sammen. Plutselig er jeg *Lightness – Fleire* av Solveig Styve Holte. Jeg er musikkvideoen til forestillingen. Jeg er Solveig, Marte Reithaug Sterud, Pernille Holden og Ann-Christin Berg Kongsness. Til siden, sammen, siden, sammen – i takt med musikken. Jeg blir værende der. På det nestøverste trappetrinnet, lett diggende til musikken, til siden sammen fylt av en forestilling jeg har sett.

Vi snakker sammen etterpå og jeg sier at jeg føler at mitt bevegelsesvokabular er så begrenset. Marie mener at det ikke er det, men at det handler om at jeg må ta større sjanser, større risikoer. Jeg vet ikke helt hva det betyr. Vi snakker veldig mye sammen. Har ikke snakket så intenst mye sammen med noen på det jeg kan huske. Lever foreldrene dine? Hva gjør de, har du søsken, hva gjør de? Vi snakker om hår på leggene, forestillinger vi har sett, om å komme ut, i går kveld, jobb, fest, David Hockney, Tori Wraanes, Marianne Lindberg De Geer, Roman Signer – ting vi liker, ikke liker. Vi blir kjent, for vi kjenner hverandre egentlig ikke.

Jeg sier at jeg ønsker at vi tar bort ideen om en visning med publikum i enden av prosjektet, og at vi heller kan konsentrere oss om prosessen. Hun er enig. Så nå er det *det* det er. Et forprosjekt med hele hundretusen kroner i støtte fra Kulturrådet, som foreløpig kan få lov til å bare være en prosess. Det er en lettelse.

Marie foreslår at vi skal teste ut en praksis som kanskje kan gjøre meg friere. Hun deler opp kroppen i føtter, knær, hofter, mage/rygg, bryst, hode/nakke og skulder/armene/hender. Jeg setter på en spilleliste og så danser vi en kroppsdel per sang. Jeg danser med fokus på føttene til Simple Minds, knærne til Oskar Linnros og så videre oppover i kroppen via mer Simple Minds, Guillemots, Grace Jones, John Newman, Janet Jackson, John Grant og Laura Mvula. Etter armene er det helt fritt og da løser noe for meg. Det er som om jeg bryter gjennom noe. Og det til *Idiot* av Lena Philipsson – *För, jag vill ändå bara dansa. Idiot*. Det er underlig at jeg som ikke tør å vise meg på et dansegulv synes det er såpass lett å danse foran Marie, at jeg blir så lite selvbevisst.

Etterpå tester vi ut å danse sammen, Marie og meg – og steinen. Det er en ganske stor stein på Scenehuset. Den brukes mest til å holde døren åpen, men for oss er den en viktig del av alt som er Scenehuset. Vi tar den med oss inn i salen og danser med den. Jeg holder den litt, legger den på gulvet, og så *later* jeg som om jeg holder den litt og så har jeg plutselig en imaginær ball i hendene mine. Jeg kaster den imaginære ballen så langt opp i luften jeg klarer, langt over taket, langt opp over Majorstuen, over Oslo, og jeg danser rundt steinen med Marie, og noen minutter senere tar jeg i mot ballen igjen, et helt annet sted i rommet. Dette gir meg helt nye grensesprengende muligheter innen dette som kalles dansekunst. Vi spiser sen lunsj resten av dagen og snakker, snakker og får nye ideer.

David Hockney er en britisk billedkunstner – Sindres favoritt. Tori Wrånes er en norsk samtidskunstner og vokalist som jobber hovedsakelig med performance. Marianne Lindberg De Geer er en svensk billedkunstner. Roman Signer er en sveitsisk billed- og performancekunstner – Maries favoritt.

Forprosjekt scenekunst er en fantastisk ordning fra Kulturrådet som støtter kunstneriske prosesser som skjer forut for, eller uavhengig av, en eventuell produksjon.

Steinen ble brukt av karen foss Quiet Works (kfQW) til forestillingen *Man Shape* på Scenehuset i 2011. Karen Foss er dansekunstner og tidligere leder for Carte Blanche i Bergen. Hun har leid Scenehuset en rekke ganger til både prøver og forestillinger. Steinen ble plukket på Tjøme og etterlatt på Scenehuset til glede for dem som trenger en dørstopper eller f.eks. en dansepartner.

Grønn T-skjorte

Natt til onsdag sover jeg dårlig. Våkner flere ganger og føler meg langt fra uthvilt når jeg kommer til Scenehuset. Det er helt tydelig at Tone har vært der. Alt skinner og vi har gafler. Jeg åpner Facebook:

wow! scenehuset skinner!

Haha gjør det?

Så bra!

Så du mailen min. Si hvis du syntes noe i de hyllene kan bort.

Hadde tenkt å skrive en lapp 'hold system i hyllene' men følte det var litt strengt?

Det i oppvaskmaskinen er rent.

+ må kjøpe inn ekstra grytekjeler så jeg

Jeg skulle ønske hun satte opp en sånn lapp. Jeg har *alltid* lyst til å sette opp en sånn lapp. Marie sender en sms og ber meg sette på kaffe til klokken ti. Jeg får lyst på Ballerina-kjeks med sjokolade. Men Coop over gaten åpner ikke før åtte og jeg orker ikke gå bort til Kiwi, så jeg setter i gang med litt Danseinfo-jobbing. Da Marie kommer klokken ti blir det både kaffe og Ballerina-kjeks, som jeg stakk ut og kjøpte klokken halv ni. Jeg sier at jeg ikke har sovet spesielt godt og er ganske fjern. Hun har heller ikke sovet godt, men sier at hun godt kan like slike dager etter en dårlig natts søvn. Da kan hun sulle litt rundt, kanskje ligge på sofaen og se på en TV-serie eller noe. Jeg sier at det der er det bare en frilans-kunstner som kan si. At det ikke føles like godt hvis du har en ni til fire-jobb og kanskje et viktig møte klokken ett. Vi spiser sjokoladekjeks og snakker, spiser lunsj og snakker, ler og spiser opp sjokoladekjeks. Marie viser meg *Weak Dance Strong Questions* av og med den britiske koreografen Jonathan Burrows og den nederlandske regissøren Jan Ritsema som jeg har hørt om i mange år, men aldri sett for Marie viste meg videoen på YouTube: [youtube.com/watch?v=djz2dWO6r-4](https://www.youtube.com/watch?v=djz2dWO6r-4)

Weak Dance Strong Questions (2001) er av og med den britiske koreografen Jonathan Burrows og den nederlandske regissøren Jan Ritsema som jeg har hørt om i mange år, men aldri sett for Marie viste meg videoen på YouTube: [youtube.com/watch?v=djz2dWO6r-4](https://www.youtube.com/watch?v=djz2dWO6r-4)

Orange T-skjorte

Når jeg slår på lysene i salen torsdag morgen er det hele syv lamper som ikke slår seg på i motsetning til de vanlige tre. Jeg slår bryterne av og på et par ganger for å se om det hjelper. Fem lamper nå, som ikke er på. Fem av 24, det betyr jo ikke at det er for mørkt, men det er ikke bra nok. Så slår en til seg av. Seks. Jeg sender en e-post til gårdeier og sier at jeg ønsker et møte her på Scenehuset for å snakke om den dyre løsningen elektrikerer kom med. Han som sa at vi må ha nytt. Til nitti tusen minst. Det håper jeg ikke Danseinformasjonen må betale. Lampene i salen får meg til å tenke på lyset på kjøkkenet. At jeg ble lovet at elektrikerer skulle ta bort de to armaturene og bytte dem ut med LED. Det var før jul. Det har ikke skjedd. Sender en e-post til Torshov Elektro og sier at jeg er her i hele dag og i hele morgen og det er bare å komme å gjøre det. I det jeg trykker på send, slår

det meg at nå blander jeg Danseinfo-jobben og dansejobben, og om elektrikeren kommer, så ikke bare forstyrrer det oss, men spesielt meg, for da tør ikke jeg danse. Men sendt er sendt. Jeg sier ikke noe om det til Marie når hun kommer. Hun sier 'for et vær' og jeg ser opp fra mac'en og hun er full av snø. Jeg ser ut av vinduet og det snør digre flak. Det snødde ikke da jeg kom. Hun lager kaffe og vi snakker om hva vi skal gjøre i dag. Jeg vil danse. Vi gjør den oppdelte kroppsovelsen igjen. Dette er nå min favoritt, og vi danser oss gjennom kroppen, eller, jeg danser meg gjennom kroppen. Marie er litt til og fra. Hun danser, sitter litt på gulvet, er litt på kjøkkenet, skriver litt. Og jeg danser. Jeg står nede ved bakveggen, ser tape-biten og driter i den og synes det er litt herlig å danse. Dette er litt herlig, tenker jeg.

I lunsjen spiser vi brød fra den nye bakeren Grain ved Majorstuen T-banestasjon. Jeg forteller om tape-biten på bakveggen, at jeg ikke er på jobb når jeg danser. Marie sier at hun skulle ønske bakveggen kunne bli malt. Jeg ber henne sende en e-post om det til Sindre på Danseinfo.

Vi snakker om lydopptakene vi gjør. Vi bestemmer oss for å slutte med myggene og heller bare bruke Zoomen når vi snakker sammen. Vi hører litt på opptakene, gremmer oss over stemmene våre, og forundres over all støyen. Opptakene på kjøkkenet er fylt med kjøleskapslyd og dempet musikk fra solstudioet og den duringen fra gud vet hvor. I salen blir det veldig klang. Jeg sier at det er et lydstudio på Dansens Hus vi sikkert kan låne, men Marie synes det hadde vært mest meningsfullt å få det til her. Det synes jeg også. Etter lunsj leter vi etter lydtette områder. Vi går opp på galleriet, men der er det også klang, vi prøver toalettene, men der blir det sånn tett betong-klang, gangen utenfor toalettene er bare å glemme. Til slutt havner vi inne i skapet under trappen inne i salen, under trappen som går opp til galleriet. Det er helt perfekt. Her kan vi samtale og ta opp lyd som vi kan bruke til noe.

Vi rydder plass, tar bort rot, setter opp et par stoler og lager et stativ til Zoomen av to krakker. Så lukker vi oss inne, ganske fornøyd med oss selv – vi har utvidet dette lokalets muligheter. Vi skrur på Zoomen og forteller opptaket om hva vi har gjort og hvordan vi havnet inne i skapet under trappen. Så forteller jeg om at jeg danset og at det var herlig. At jeg tenkte at det var herlig. Og da vil jeg ut og danse igjen. Marie vil ta bilder av 'lydstudioet'. Vi ruller til siden anlegget som står på et trillebord rett utenfor, tar stigen og drar den ut på gulvet. Den minst syv meter lange stigen som alltid står lent opp mot veggen og som jeg i årevis dro rundt

i salen og balanserte på toppen av for å skifte lyspærer. Da Scenehuset fylte tjuefem år i tjuefemten hadde vi fest, og jeg holdt en tale. Om ikke talen var verdens beste, så syntes jeg at jeg hadde et morsomt sluttpoeng. 'Noen av mine beste tider har jeg her alene om morgenen før folk kommer på prøve. Etter å ha surret litt rundt og flyttet *det* bordet hit og *den* stolen dit, da drar jeg frem stigen – som jeg har tapet fast kluter under så det ikke skal bli riper i gulvet – og jeg drar den fra lampe til lampe. Så klatrer jeg. Ser alltid opp, både på vei opp og på vei ned. Ser aldri ned. Vipper litt på toppen av stigen, strekker meg mot en lampe, skrur ut en gåen pære, putter den i baklomma, ser opp, skrur i en ny, ser opp. Tenker at om jeg faller ned nå, så kommer det i hvert fall noen og finner meg. Det kommer alltid noen hit. Om jeg faller, blir jeg reddet av en danser.' Etter talen sa sjefen min at jeg aldri får lov til å skifte lyspærer på Scenehuset igjen.

Jeg danser rundt på Scenehuset, men det er ikke like herlig som det var for litt siden da jeg tenkte at det faktisk *var* herlig. Jeg er begrenset igjen. Det er ikke lett å danse i det hele tatt. Jeg kan ikke danse på byen og jeg kan egentlig ikke danse *foran* noen. Eller, jeg kan bare danse foran Marie. Og det er ikke *bare* å danse. Det er ikke *bare* å flytte på et ben i takt med musikken. Det er noe mer. Det er noe annet. Det er som om jeg leter etter noe som skal skje fra jeg løfter benet og til jeg setter det ned igjen. Det er i *det* mellomrommet jeg leter etter dansen. Og det er det som er det vanskelige.

Marie beveger seg inni og rundt 'lydstudioet', er helt inne i sin verden. Jeg går bort til stigen og drar den med meg lenger ut i rommet, og så slår jeg av taklyset og henter arbeidslampen som jeg så inne i 'lydstudioet' i sted. Når det bare er denne lampen som lyser opp salen, og stigen lager en gigantisk skygge over veggen, så føles det som om det er et nytt rom, og kroppen min får noe nytt i seg. Jeg tenker på at jeg hele tiden er så lett. Kroppen min vil liksom opp hele

tiden og det er *der* jeg føler meg så ensformig, så begrenset. Så jeg bøyer meg litt, strekker meg utover og plutselig kjenner jeg at jeg er Marianne Kjærsumd. Bevegelsene mine er store og vakre, skuldrene mine er brede, kroppen min er fantastisk og alt blir nytt. Jeg blir Ingrid Haakstad, går rundt og rundt i rommet, ser meg til siden, andre siden, litt bøy i knærne. Jeg løper rundt i sirkel med Mia Habib i *M I S S I N G I N A C T I O N*. Jeg prøver å gjøre tullebevegelser, slik som jeg ofte har gjort før når jeg tuller med dansere, men det går ikke. Tullebevegelsene er ikke lenger tull. Å løfte armen på den måten som den og den ofte gjør, er ikke bare å løfte armen. Det er en grunn til at hen løfter armen slik, den har en intensjon. Og *det* er en åpenbaring. Jeg skruer av musikken og sier til Marie at vi må inn og gjøre optak om dette nå. Fort. Med en gang.

Vi ler veldig godt av at jeg nå kanalisere dansere, men etterpå finner jeg dem ikke igjen. Marianne og Ingrid er borte. Jeg forsøker meg på Brynjar Bandlien. Det er umulig. Steffi Lund. Umulig. Siri Jøntvedt. Umulig. Cecilie Lindeman Steen. Kul umulig. Men når jeg går hjem er jeg likevel ganske glad og føler at jeg kanskje har funnet noe.

Brun T-skjorte

Fredag morgen har jeg fått svar fra gårdeier og hun ber om at vi avtaler et møte etter fjerde februar. Greit for meg. Når Marie kommer vil jeg bare danse.

Jeg danser gjennom kroppen. Etterpå tar jeg av meg skoene og tar løpefart og skliir på gulvet. Løper og skliir. Sier til Marie: 'Marie, ta bilde av meg når jeg skliir. Ta bilde av meg. Ta bilde av meg nå. Marie ta bilde av meg nå når jeg skliir'. Og hun tar bilder av meg mens jeg skliir mindre og mindre og oppdager at når føttene blir svette så er ikke lenger sokkene glatte. Jeg danser stort sett solo i dag. Marie sitter og ser på meg. Eller hun skriver litt. Eller hun gjør andre ting. Men hun ser på meg. Frem til nå har hun jo sett meg, men hun har også danset eller holdt på med noe. Dette er første gang noen faktisk sitter og ser på meg når jeg danser. Og det er greit, det føles greit, men det er nok kun fordi det er henne.

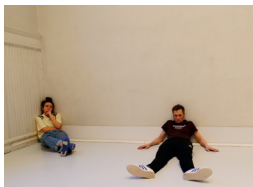
Mens vi spiser lunsj banker det på døren. Vi skvetter og ser på hverandre. Jeg åpner døren og der står Sri. Det er han som vasker her. Vi kjenner hverandre ikke. Har aldri møtt hverandre. Jeg har kun kontakt med Veronica, sjefen hans. Sri sier at han ville prate med meg og jeg tenker at han vet ikke hvor flaks han har som faktisk treffer meg der, og det sier jeg til ham. 'Det er bare tilfeldig at jeg er her nå', sier jeg. 'Nå var du heldig. Vanligvis holder jeg til i Danseinformasjonen på Grünerløkka. Dette er bare et lokale jeg leier ut'. Sri vasker hver mandag, onsdag og fredag morgen. Han ønsker å høre med meg om det er noen dager de slutter tidligere, at det ikke er folk her, slik at han kanskje kan komme på ettermiddagen eller kvelden for å vaske. Men det er umulig å si fordi det er forskjellige folk som leier seg inn hele tiden og de bruker det til forskjellige ting. I fjor var det åttifire forskjellige som leide her og noen bruker det til prøver og holder kanskje ikke på så sent, noen har forestilling om kvelden, noen har kurs til langt på natt. Umulig å si. Han skjønner, men

Marianne Kjærsumd, Ingrid Haakstad og Mia Habib er skikkelig fine dansere som det er et under at jeg fant i kroppen min et øyeblikk. *M I S S I N G I N A C T I O N* (2005) er en solo av og med Mia som blant annet ble vist på Scenehuset. Ingrid har forresten også danset J-C Lysters *Skjønnhet* I-III på Scenehuset (i 2018).

Brynjar Bandlien er stipendiat på Kunsthøgskolen i Oslo, og en helt utrolig danser. Siri Jøntvedt er en eksepsjonell danser som ofte forbindes med Snelle Hall i den magiske duoen Siri&Snelle, men som også gjør egne prosjekter bl.a. på Scenehuset. Les intervju med Siri på side 10.

vi er enige om at det er hyggelig å hilse på hverandre. Før han går får jeg telefonnummeret hans, slik at jeg kan ta direkte kontakt om det er noe. Jeg glemmer å si at jeg er veldig fornøyd med vaskingen.

Marie og jeg avtaler ettermiddagsprøver i resten av januar, i februar og mars, og så danser vi til klokken fire. Jeg sier til Marie at jeg foretrekker denne måten å jobbe på, fremfor å jobbe ni til fire på kontor. Før vi pakker sammen vil jeg prøve ut sangen jeg har laget. Vi synger de tre versene sammen først. Så synger jeg det første og hun det andre, men vi synger begge den siste linjen, og hele det siste verset sammen. Vi hører på opptaket og det er overraskende fint. Jeg blir veldig stolt. Kanskje fordi dette er noe jeg har laget helt selv. Vi bestemmer oss for å lage flere vers.

Etter

Uken etter drar jeg opp på Scenehuset og danser alene. Jeg sier ikke noe til Marie eller noen av kollegene mine på Danseinformasjonen, jeg bare drar dit etter jobb. Har tatt med kamera, stativ, Zoom, treningstøy, blå t-skjorte. Jeg har laget spillelister med musikk jeg liker kjempegodt. Det er trygt. Jeg setter kameraet på stativet, skrur på musikken og så danser jeg og blir redd for at det skal komme noen inn i lokalet. Klarer ikke å slippe meg helt. Jeg vet ikke hva jeg er redd for, men det føles som jeg i så fall vil bli tatt på fersken. Det føles kleint å stå der og forsøke å danse, og at det kommer en ordentlig danser inn og ser meg. Det at naboer kan se meg gjennom vinduet mot bakgården, gjør meg underlig nok ikke noe. Jeg skrur ned lyden litt, er redd for at det er for høyt for naboene. Skrur den opp igjen, tenker at klokken er jo bare fem på ettermiddagen. Jeg lurer på om de som vanligvis leier her noen gang tenker over at de bare leier Scenehuset, og hvor heldige de er som er fri til å gjøre det de skal og ikke må tenke på noe annet. Jeg for min del leier her på fritiden, men klarer aldri helt å fri meg fra at dette rommet, det er jobben min. Jeg ser på gulvet som Thomas malte i julen. Det er allerede fullt av merker. Jeg håper det er jeg som har laget noen av dem.

Thomas Harbo er scenemester ved Oslo Nye Teater og før det på Dansens Hus. Han er spesialist på dansegulv. I 2015 la han nytt gulv på Scenehuset og har siden malt det en til to ganger i året.

SCENE

Scenehuset på Majorstuen i Oslo er et gammelt kirkerom og tidligere bedehus for Indremisjonen og har siden 1990 vært et av de viktigste produksjonslokalene for norsk dansekunst.

Scenehuset består av en storsal med galleri. Det er ca. 9 meter under taket og gulvflaten måler hele 17 x 11 meter. Å administrere Scenehuset som produksjonslokale og alternativ scene er et viktig tilbud fra Danseinformasjonen til det profesjonelle danse miljøet i hele landet.

H U S E T

Scenehuset AS ble etablert i 1990 av av Boreas Teater, Dansdesign (Leif Hernes og Anne Grete Eriksen), RLJ-Teatret (Roy Lie Jonassen) og Scirocco Dansekompani (Un-Magritt Nordseth og Ina Christel Johannessen). Danseinformasjonen overtok leiekontrakten i 1995.

Scenehuset ligger i en bygård i Bogstadveien 49 og ble bygget i 1899. Gårdeier er Eiendomsspar AS og Danseinformasjonen har per dags dato en tiårs leiekontrakt til 2025. Les mer om Scenehuset og om å leie lokalet på www.danseinfo.no/scenehuset.